

Els cossos de seguretat a Mollet del Vallès¹

Oriol Fort i Marrugat

Antic regidor de l'Ajuntament de Mollet

I. LA HISTÒRIA DE LA SEGURETAT ÉS LA HISTÒRIA DE LES LLIBERTATS I DELS DRETS

El títol genèric de la conferència —Els cossos de seguretat a Mollet del Vallès—, el fet que aquestes Jornades de Tardor siguin organitzades conjuntament pel Centre d'Estudis Molletans (amb objectius de recerca històrica) i pel Centre d'Estudis per la Democràcia (amb objectius de recerca democràtica), i fent cas a les possibilitats quasi infinites que fa possible el subtítol de les jornades —Els reptes del nou mil·lenni—, em permeten avançar i fer-vos avançar per camins que aniran més vers la proposta que no pas cap al fet contrastat; plantejament que correspondria més a una xerrada d'un historiador.

No és la meva intenció, fer-la, una conferència d'història, però sí que és la meva intenció que una de les conclusions a les quals puguem arribar després de les meves paraules (que només tindran la base de ser fruit de sis anys de regidor de Seguretat ciutadana), una de les conclusions, deia, sigui que ens cal escriure la història de la seguretat; i ara em quedo a Mollet, però penso també en Catalunya i en l'Estat.

En aquest sentit, crec que és molt encertat que amb motiu dels 25 anys del naixement dels nous Mossos d'Esquadra —els Mossos de la Democràcia— i amb motiu de la finalització del desplegament de la Policia de la Generalitat per tot el territori de Catalunya, hom hagi produït una mostra commemorativa i surti a la llum un llibre del pri-

1. Transcripció de la conferència presentada el 25 d'octubre de 2008 al Centre Cultural La Marineta, amb motiu de les XI Jornades de Tardor "Llibertat i seguretat a Mollet i Catalunya: els reptes del nou mil·lenni", organitzades pel Centre d'Estudis Molletans i pel Centre d'Estudis per la Democràcia

mer director del cos, Miquel Sellarès, fent etapes d'un camí que, insisteixo, no hauríem de deixar abandonat per més tard. Aquelles Esquadres de Valls fundades per Pere Anton Veciana a la fi del segle XVII, poden ser l'eix central, la columna vertebral d'aquesta història de la seguretat a la nostra nació.

Especialment els vuit anys mal comptats de Segona República, els quaranta anys inacabables de dictadura i els rapidíssims trenta anys de democràcia, donen arguments sobrers perquè els historiadors —més que no pas els jutges— s'endinsin en la història de la nostra seguretat.

Així, el punt de partida i de final del trajecte que ara mateix iniciem comença i acaba amb la mateixa premissa: **la història de la seguretat és la història de les llibertats i dels drets**. De quan els tinguérem o els tenim, i de quan ens foren arrabassats; en cada moment, llibertats i drets han estat estretament vinculats a seguretat, a cossos de seguretat.

I encara ho podríem dir d'una altra manera: la història dels nostres drets i de les nostres llibertats ha estat, està i estarà plenament vinculada a la ideologia que l'Estat tingui en relació a drets i llibertats i, en conseqüència, a la transmissió de criteris i objectius que, en funció d'aquesta ideologia de l'Estat, aquesta institució transmeti als cossos de seguretat.

En resum, no hauríem de parlar de cossos de seguretat democràtics o repressius, hauríem de parlar de cossos de seguretat d'un estat democràtic, de dret o en un estat repressiu. Aquí podríem obrir dos camins. L'un, el que parla de la lleialtat dels cossos de seguretat als governs legítims; l'altra el que parla dels camins que alguns cossos de seguretat van iniciar contra els governs legítims en moments d'enfrontament antidemocràtic contra l'estat; i un cas i l'altre, saber-ne els perquè. No hi entraré; segur que està molt treballat, especialment en relació amb la reacció dels cossos de seguretat quan hi va haver el cop d'estat del general Franco.

I tot això, no hauria de ser un tema per a especialistes; tot el contrari, hauria de ser un tema d'àmplia difusió ja que ens pot portar a conèixer millor el perquè dels moments de grans animadversions en relació amb els cossos de seguretat. Es tracta de conèixer la història per col·laborar en una feina que a mi em sembla essencial (especialment des de l'esquerra, des de les esquerres i, en general des dels demòcrates): apropar-nos ideològicament al paper dels cossos de

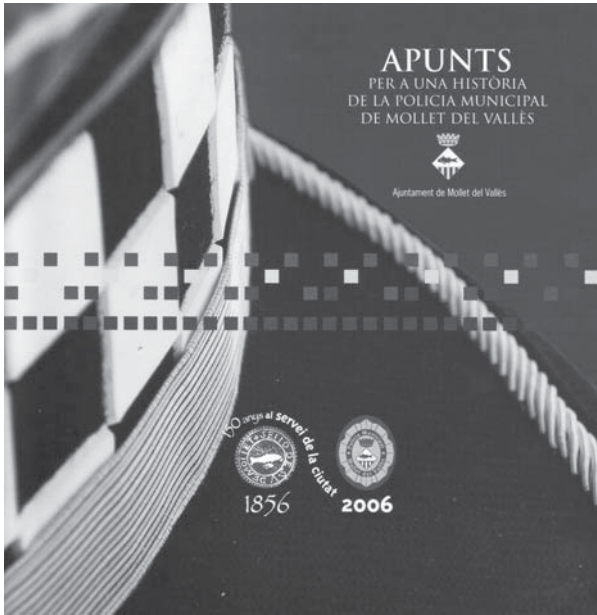
seguretat, partint no pas de les funcions repressives encarregades —en la història més recent— pel franquisme, sinó de les funcions de seguretat, de salvaguarda de valors, de drets i de llibertats encarregades per la democràcia, per l'estat de dret.

Em sembla —aquesta feina de difusió dels valors dels cossos de seguretat— una feina fascinant que cal que facin els polítics, els líders d'opinió, els mitjans de comunicació, l'escola perquè, en podeu tenir el ple convenciment, que en els cossos de seguretat Guàrdia Civil, Cos Nacional de Policia, Mossos d'Esquadra i Policia Municipal, trobareu —trobarem— tots els suports necessaris per a treballar conjuntament per aquesta confluència d'interessos i de voluntats entre poble democràtic i cossos de seguretat democràtics. M'ho deia no fa pas gaire dies un excel·lent policia municipal "els policies també som reflex de la societat". És una obvietat que quasi sempre oblidem.

De ben segur que aquests temps d'autoritat menystinguda i menyspreada que vivim, no són els millors perquè sigui acceptada la promoció, l'enaltiment dels cossos de seguretat com a autoritat democràtica; però, com amb l'*autoritas* dels avis, dels pares, dels mestres o dels representants democràtics del poble, cal promoure un treball per a, senzillament, fer possible la comprensió, l'acceptació i la consolidació no només de les normes democràtiques que ens anem donant per a conviure, per a viure millor com a col·lectius humans, sinó també la comprensió, l'acceptació i la consolidació de les eines democràtiques que tenim, entre elles, especialment, els cossos de seguretat.

Tornem endarrere, ho recordeu, "la història de la seguretat és la història de les llibertats i dels drets"; permeteu-me una reflexió inconclusa fruit d'una preocupació profunda ¿veieu una relació entre la pèrdua d'autoritat dels cossos de seguretat entre la ciutadania, i la pèrdua de valors democràtics, de convivència entre la ciutadania? Crec que és una anàlisi que hom pot obrir; que cal obrir.

Em refereixo, ara mateix, a Catalunya, a Mossos d'Esquadra i a policies locals, molt més que no pas a Cos Nacional de Policia i Guàrdia Civil, atès que aquests cossos estatals, pel desplegament de la Policia de la Generalitat estan deixant les funcions de policia de proximitat; dit sigui de pas, feina que durant molt anys han fet esplèndidament malgrat que, fins i tot en democràcia, hom ha continuat confonent-los amb la policia del franquisme, quan han estat i són policia de la democràcia. Algun dia caldrà fer-los un reconeixement ben sincer.

Portada del llibre *Apunts per a una història de la Policia Municipal de Mollet del Vallès*.

II. MÉS APUNTS PER A UNA HISTÒRIA DE LA POLICIA MUNICIPAL DE MOLLET DEL VALLÈS

Ara fa dos anys, el 2006, a Mollet vam commemorar dues dates històriques, els 150 anys de serveis de seguretat a la ciutat i els 50 anys de Policia Municipal. Amb motiu d'aquestes efemèrides, el sergent de la Policia Municipal, Josep Maria Soriano Facundo, i el caporal, Francisco Javier Almendrote Cano, van fer un treball notable de recerca, documentació i redacció que ens va portar a editar un llibret que porta per títol *Apunts per a una història de la Policia Municipal de Mollet del Vallès*².

Voldria deixar constància que aquell treball no va ser un encàrrec municipal, va ser fruit de la inquietud de diversos professionals de la Policia Municipal —especialment els dos citats— per a conèixer la nostra història, els nostres antecedents en relació a allò que és la seva vocació, els servei a la ciutadania en defensa de la seva segu-

2. Soriano Facundo, J. M.; Almendrote Cano, F. J. (2006). *Apunts per a una història de la Policia Municipal de Mollet del Vallès*. Mollet del Vallès: Ajuntament de Mollet del Vallès.

retat, els seus drets i les seves llibertats. Cal, una vegada més, reconèixer-ho.

I encara que no sigui ni el principi ni el final de les meves paraules, vull aprofitar per agrair-los les converses que hem tingut sobre la seguretat a la nostra ciutat, així com també a l'inspector cap de la Policia Municipal, Antonio Navarro, a l'inspector cap de la Comissaria dels Mossos d'Esquadra, Josep Garcia, al sergent 1r. Comandant de la Caserna de la Guàrdia Civil, Pedro González Martínez, per tots conegut com a sergent Luna, i a d'altres professionals de la seguretat que el seu tarannà els mena a l'anonimat.

No ens cal repassar, ara mateix, el llibre esmentat; qualsevol persona el pot sol·licitar a l'Ajuntament i podrà gaudir dels apunts que ens parlen de les facultats del batlle al segle XV en l'àmbit de la seguretat, o dels problemes de bandolerisme als segles XVI i XVII, atès aquest paper que Mollet sempre ha jugat com a cruïlla de camins entre el nord i el sud, pel pas del Camí Ral. En realitat, per Mollet hi passaven dos camins reials, un cap a Vic per l'interior del poble, i un altre per la vora del Besòs cap a França; aquest era el més perillós de tots, els boscos, la Pineda Fosca, eren excel·lents amagatalls per als malfactors.

Van ser, en conseqüència, els bandolers, els qui van portar-nos les Esquadres de Valls, de les quals abans en parlàvem com a origen dels Mossos d'Esquadra, que esdevingueren el primer cos de seguretat que, tot i no ser molletà, va exercir les seves funcions itinerants per les nostres contrades. Més tard, vingueren la Milícia Nacional, la Guàrdia Civil.

Mitjan el segle XIX trobem la figura de l'agutzil amb funcions vinculades, en part, a la seguretat. Aquest primer pas en la seguretat municipal ens portarà a la Policia Urbana i al sereno, el 1856, motiu pel qual, com deia anteriorment, vam celebrar el 150 aniversari del primer cos de seguretat municipal, ara fa dos anys.

És l'època en què diverses ciutats, començant per Barcelona, obren el procés per a constituir veritables cossos de seguretat municipals, que coexisteixen amb l'evolució de les Esquadres de Valls, ja anomenades Esquadres de Catalunya, i, també, amb els cossos de seguretat de l'Estat, com és el cas de la Guàrdia Civil.

La història redactada per Soriano Facundo i Almendrote Cano ens deixa en el moment de la creació de la Policia Municipal l'any 1956, quan hi havia dues places de guàrdia municipal i quan, un temps més

DE. 2007 de 1928 de *gaceta* BARCELONA.

Presupuesto de gastos e ingresos para el año 1856.

Obligatorio del Ayuntamiento.

	Reales vs.	Ms.
Salida del Secretario.	2250.	
Idem de un escribiente.		
Idem de otro idem.		
Idem del portero ó mozo.	700.	
Idem del alguacil.		
Idem del piquero.		
Idem del depositario por el 15 al millar.	51.	
Idem de <i>el secretario de Ayuntamiento</i> .	112.	
Idem de <i>el secretario de Ayuntamiento</i> .	112.	
Gastos de secretaría, de quiniás y elecciones.	150.	
Alquiler de la casa comunal.		
Suscripciones.		
<i>Salida al año</i>	700.	
Policia de Seguridad.		
Salida de las Escuadras de Vall.	1124.	
Gastos de verbenas.		
Policia urbana.		
Salida del mozo ó conductor de faroles.		
Gastos de aceite y torcia para el alumbrado.		
Otros gastos para el mismo.		
	2825.	

Pressupost de l'any 1856.
Mollet del Vallès.

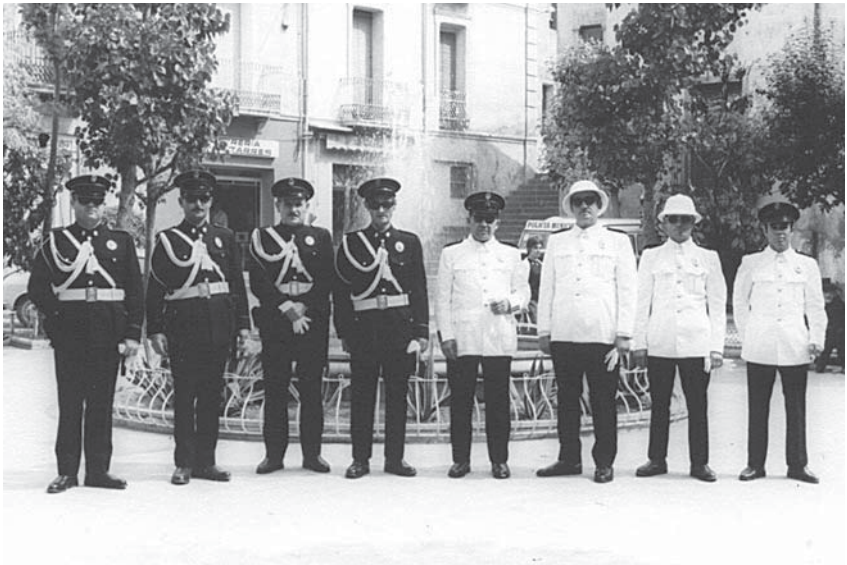
Felicítació de Nadal de l'any 1928.
Mollet del Vallès.

tard, el cos de serenos s'incorpora al cos de la Guàrdia Municipal. Cinquanta anys més tard —ens diu l'epíleg de l'opuscle— la Policia Municipal estava dotada amb 71 policies que exercien funcions de Seguretat Ciutadana, Policia Comunitària, Seguretat vial i Trànsit, Denúncies i Atestats i Mediació i Atenció a la Víctima i, conjuntament amb la comissaria dels Mossos d'Esquadra, inaugurada l'1 de novembre de 2002, constituïen les forces de la Policia de Catalunya, a Mollet del Vallès. Un salt enorme; certament, un salt històric que mereix ser estudiat.

Permeteu-me que, en aquest moment, remarqui dues qüestions en relació al desplegament dels Mossos a Mollet: una, el dolorós conflicte que hom va generar pel fet que la comissaria dels Mossos s'ubiqués al costat d'una escola. Cap dels dramàtics presagis que els convocants del conflicte van augurar s'ha complert. El dolor, però, encara fibla quan ho recordem. Segona, un homenatge a Xavier Pomés, aleshores conseller d'Interior. Si des de l'Ajuntament —i en primer lloc l'alcaldesa, Montserrat Tura— ens vam bolcar, sense cap dubte, a favor de la presència dels Mossos, el conseller va posar-hi tota la sapiència política i humana per aconseguir que la raó, la necessitat

Anys cinquanta a Mollet del Vallès.

Anys seixanta. Plaça Prat de la Riba,
Mollet del Vallès.

triomfés sobre les pors —comprensibles— d'alguns pares, i sobre el catastrofisme —insostenible— de ben pocs.

Si tenim uns apunts que ens porten des dels orígens de la nostra ciutat i de la seva seguretat fins l'any 1956, ara ens cal, si més no, els apunts dels darrers cinquanta anys, plens d'esdeveniments, alguns dramàtics, d'altres de joia, tots notoris.

Permeteu-me esmentar, sense massa ordre, algunes etapes i temes que caldria tractar en relació als darrers cinquanta anys:

- I. Una divisió per períodes més o menys homogenis: fins els anys seixanta; finals del franquisme; transició i inici de la democràcia; consolidació de la democràcia.
- II. Una divisió que conjuminés els períodes polítics amb les fases policials (legislació i tipus de delinqüència), i amb les etapes de presència de la Guàrdia Civil, de la Policia Nacional i, finalment, de desplegament dels Mossos d'Esquadra.
- III. Documents amb criteris dels governs municipals sobre seguretat ciutadana, especialment a partir de l'adveniment de la democràcia.
- IV. Evolució de la plantilla de la Policia municipal, de les seves funcions i competències.
- V. Estadístiques delinqüencials, conflictes ciutadans i política veïnal.
- VI. Les diferents lleis que han condicionat el funcionament dels cossos de seguretat a Mollet, dins seguretat ciutadana, dret penal i funcionament de la justícia.

Aquests capítols més genèrics no haurien d'oblidar alguns fets ben concrets (alguns més anecdòtics, d'altres més transcendents), i haurien de respondre algunes preguntes, com per exemple i només a mode de curiositat i seguint una cronologia aproximada (estem parlant de fets a partir dels anys cinquanta):

- Atès que el cos de serenos en bona part procedia de persones de la Guàrdia Civil o de la Policia Armada en segona activitat, exercien, també, funcions de control i vigilància política?
- La Policia Municipal, col·laborava d'una manera o altra a la repressió dels demòcrates o, senzillament, dels dissidents del règim del general Franco?
- La Policia Municipal era ulls i oïda de la "brigadilla" de la Guàrdia Civil, per a poder informar d'allò no permès que passava, de les

actituds de persones contràries al règim, de la propaganda “il·legal”?

- Ho exercia en funció del seu paper auxiliar, subsidiari dels cossos de seguretat de l'estat, d'acord amb la Llei d'Enjudiciament Criminal o era una ordre de les autoritats municipals?
- La Policia Municipal comença a exercir unes funcions clarament pròpies amb la regulació del trànsit a la N-152 —que aleshores passava pel centre del poble— a partir del anys setanta.
- L'única formació que tenia la Policia Municipal en temps predemocràtics i immediatament després eren els cursos de la Prefectura Provincial de Trànsit de Barcelona.
- ¿És l'enorme creixement de la ciutat als anys setanta el que condiciona el pas del cos de serenos a la policia municipal? Com s'hi integren?
- Qui ordena a la Policia Municipal col·laborar en càrregues policials contra concentracions a favor de l'Estatut als anys 75/76?
- ¿Com es viu entre els agents de la Policia Municipal el pas de la dictadura a la democràcia? Com es viu la transició?
- ¿Què motiva que entre la Policia Municipal (algunes excepcions a part) s'assumeix amb facilitat que en un estat democràtic, la policia ha de ser democràtica per fer complir les lleis democràtiques?
- Ens demostra això, una vegada més, que la Policia Municipal és reflex del poble?
- Cal parlar, elogiosament, de la ductilitat de la Policia Municipal, de la capacitat d'adaptació no només a la llei i a la situació política sinó, també, amb una enorme voluntat professional, als tipus de delinqüència de cada moment.
- L'encert del primer govern municipal democràtic de partir de zero en relació amb les faltes que poguessin tenir els policies municipals en el seu expedient (vegeu document adjunt de 17 d'abril de 1979). De ben segur que va ser un gest que va col·laborar en l'adaptació de la Policia Municipal a la nova Democràcia.
- Per què el govern de la ciutat no dóna mitjans que facilitin la presència de la Policia Nacional establerta a la Marieta (antiga seu de la Falange) fent funcions en cotxe patrulla, denúncies, DNI, passaport i molta col·laboració amb la Policia Municipal, de tal manera que acaba marxant? La Policia Nacional està a Mollet entre els anys 77 i 79, d'acord amb unes modificacions legals aportades per Martin Villa que col·locava comissaries de la Policia

municipal a poblacions superiors als 20.000 habitants i que relegava a la guàrdia civil a l'àmbit rural.

- Per què, uns anys més tard, col·labora econòmicament amb la Guàrdia Civil per tal que puguin deixar la caserna del carrer de Berenguer III i passar a Can Pantiquet en millors condicions? Què condiciona un tracte diferent a la Policia Nacional i a la Guàrdia Civil?
- Val a dir que aquesta col·laboració municipal està condicionada a què la Guàrdia Civil ofereixi un compromís d'un cotxe de seguretat ciutadana permanent.
- Diu el llibre *Moledo-Mollet 993-1993*³, "Un edifici de la Pelleria construït l'any 1902 al carrer Berenguer III, serveix per allotjar la Guàrdia Civil que es desplaça a Mollet amb motiu de la vaga dels obrers de l'empresa. S'acabaria convertint en caserna de la Guàrdia Civil fins l'any 1984. Cal dir que la Guàrdia Civil pagava un lloguer a la Pelleria per l'ús de l'edifici de Berenguer III.
- La casa-caserna de Can Pantiquet s'inaugura l'11 d'octubre de 1984, vigília de la Patrona de la Guàrdia Civil. La caserna de la Guàrdia Civil de Berenguer III acabarà convertint-se en la seu del Museu Municipal Joan Abelló.
- Malgrat les noves condicions de la Guàrdia Civil, cal dir que la manca d'efectius suficients fa que la Policia Municipal en l'època probablement més difícil de la història en temes de seguretat, els anys vuitanta (robatoris, droga...), hagi d'exercir funcions de seguretat ciutadana superiors a les seves competències. Estic segur que aquells anys van marcar de manera que encara ara és visible el funcionament i el caràcter de la Policia Municipal, la seva capacitat reactiva, la seva esplèndida professionalitat en temes de seguretat i delinqüència, la seva sensibilitat en temes de drogadoaddicció, etc.
- Caldria esmentar també, i és de justícia, que malgrat totes aquestes dificultats dels anys vuitanta i primers del noranta, la col·laboració amb la Guàrdia Civil va estar (i està) marcada per la professionalitat i la companyonia; comandaments com el sergent Luna ho han afavorit. Mai no ha estat un tracte entre un cos militarista i un cos civil, sinó el tracte entre dos cossos professionals de la seguretat.

3. AAVV (1993). *Moledo-Mollet 993-1993*. Mollet del Vallès: Centre d'Estudis Molletans – Ajuntament de Mollet del Vallès.

- Fem un salt. La presència de tots els components de la Policia Municipal a la comissaria, el 23 de febrer, on es posaren a disposició del govern de la ciutat quan hi va haver el cop d'estat del general Tejero. De nou la Policia Municipal és poble.
- L'ordre de l'alcaldessa el 23 de febrer, la meitat dels efectius policials a les dependències municipals, la meitat a l'alcaldia, amb ordres de no deixar passar la Guàrdia Civil, i cotxe patrulla pels carrers amb els llums encesos per a donar seguretat.
- La discreció de la Guàrdia Civil de Mollet quan hi hagué el cop d'estat de Tejero.
- L'enorme quantitat d'operacions realitzades amb encert; de les vides, les propietats o els drets preservats; i dels afronts que els nostres agents han hagut d'aguantar amb serenitat; i dels riscos físics i psicològics; i dels danys sobre la vida personal... i dels errors.
- Els anys feliços a l'entorn dels Jocs Olímpics (92-93), ja que el fet de ser subseu olímpica gràcies a les instal·lacions de l'Escola de Policia de Catalunya, ens va permetre gaudir d'un nombre d'agents de la Guàrdia Civil com mai no havíem somiat. Va durar poc.
- I caldria analitzar l'*Informe sobre seguretat ciutadana a Mollet del Vallès*⁴ de data 13 de desembre de 2004, probablement el primer informe exhaustiu sobre la seguretat a la nostra ciutat (part de l'informe és fruit de converses amb tots els agents de la Policia Municipal d'aquell moment) i que, cal dir-ho, tot i ser un document confidencial de treball del govern va ser lliurat a tots els grups municipals. La raó és ben senzilla: la seguretat no pot ser motiu d'enfrontament partidista ans el contrari, àmbit de consens (no tothom sempre ho ha entès així).

I tantes altres coses necessàries no només per a conèixer la nostra història sinó per a aquell objectiu que assenyalava al principi "conèixer la història per (...) apropar-nos ideològicament al paper dels cossos de seguretat, partint (...) de les funcions de seguretat, de salvaguarda de valors, de drets i de llibertats encarregades per la democràcia, per l'estat de dret".

I tants altres fets que, conforme anava repassant els apunts de les lectures i de les converses, anaven aflorant sense parar.

4. Fort Marrugat, O. (2004). *Informe sobre la Seguretat Ciutadana a Mollet del Vallès* (Document confidencial). Mollet del Vallès: Regidoria de Seguretat Ciutadana i Convivència – Ajuntament de Mollet del Vallès .

Olimpiada policial davant l'antic Ajuntament.

III. PROXIMITAT I ÈTICA, PER LA PERSISTÈNCIA DE LA POLICIA MUNICIPAL

Passen els anys vuitanta i els any noranta plens —ho vull dir de nou— d'un esforç enorme per part de la Policia Municipal, mancada de recursos humans, tècnics, materials, econòmics, de formació, suficients. Després, comença una etapa de millores i de creixement en recursos que jo espero que culmini amb satisfacció amb la nova comissaria de la Policia Municipal que aviat haurem de veure construïda.

Una etapa de millores en la seguretat que no només afecta la Policia Municipal. L'u de novembre de 2002, amb la inauguració de la comissaria dels Mossos d'Esquadra, inaugurem la història moderna de la seguretat ciutadana a Mollet, i comença el present.

Tota aquesta història de la Policia Municipal que amb retalls esparsos he anat relatant, avala i exigeix la seva continuïtat com a cos de seguretat municipal. Sense menystenir ningú, sense menystenir els cos de seguretat de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra que esdevindran, n'estic segur, un exemple de policia integral; hi ha uns aspectes de proximitat, de coneixement de les persones i del territori,

assistencials, de treball cívic, que crec que només un cos amb una implantació permanent i una plantilla estable, pot aconseguir. Només la Policia Municipal pot ser la policia de la ciutat, la policia dels molletans.

Jo espero que la propera llei sobre el sistema de seguretat a Catalunya, consolidi la presència de dos cossos de seguretat: la Policia Municipal, els nostres municipals, i la Policia de la Generalitat, els nostres mossos, tots ells, compatibles i necessaris, la Policia de Catalunya.

En cap cas voldria deixar de banda la Guàrdia Civil, a qui vull aprofitar l'ocasió per agrair el reconeixement que el passat dia 12 em van fer com a mostra del treball fet conjuntament; però ja sabeu que la Guàrdia Civil, una vegada desplegats els Mossos, exerceix unes funcions de competència estatal, com són el control d'armes, el delictes fiscal, el crim organitzat, droga, terrorisme, en l'àmbit rural etc. de la mateixa manera que la Policia Nacional és competent en temes d'estrangeria, crim, droga i terrorisme en l'àmbit urbà, etc. Els cito perquè no fer-ho seria un menyspreu que jo no vull fer a uns cossos de seguretat que formen part indestriable de la història de la seguretat del nostre país.

Tornem a Mossos i Policia Municipal. Respecte, coordinació, recursos, experiència, companyonia, treball en comú, mesa única de

Presentació dels nous cotxes de la Policia Municipal davant la Casa de la Vila.

comandament, autoritat primera de l'alcalde, hauran de ser requisits imprescindibles per a fer efectiu i excel·lent el camí difícil i imprescindible de la defensa dels drets i de les llibertats, de la seguretat democràtica dels ciutadans que poden fer i han de fer els Mossos d'Esquadra i la Policia Municipal a Mollet del Vallès.

Per acabar, un decret de l'alcalde de Mollet del Vallès, Josep Monràs i Galindo, de data 12 de juliol de 2004, porta per títol "Aprovar la instrucció per a la incorporació i aplicació del Codi Europeu d'Ètica de la Policia, en relació a l'actuació i la intervenció de la Policia Municipal de Mollet del Vallès".

Després del cos dels Mossos d'Esquadra, aleshores dirigits amb energia i idees clares i encertades per la consellera d'Interior Montserrat Tura, la Policia Municipal de Mollet del Vallès va ser la primera policia de l'estat en adherir-se al Codi Europeu d'Ètica de la Policia. No tinc temps de fer-vos-en un resum, però és una base imprescindible per entendre que les llibertats i els drets no són subsidiaris de la seguretat, sinó tot el contrari, és la seguretat una eina imprescindible per fer-nos a tots nosaltres més dignes i més lliures.

Una vegada més, Mossos i Policia municipal, junts. Per molts anys.